

Cor Beek: De brommer sloeg af

zaterdag 19 januari 2002

Cor Beek (schuilnaam) was van het type ruwe bolster, zachte pit. Hij was stoer, neerslachtig, agressief. Vanaf zijn twaalfde jaar was hij evenwel op zoek naar antwoorden op levensvragen. TV-programma's over mensen die veranderden en een ontmoeting op straat brachten hem ertoe God aan te roepen. Cor vertelt wat er gebeurde.

Toen ik twaalf jaar was, werd ik mij bewust van m'n bestaan op deze aardbol en stelde ik de vraag: "Wat doe ik hier, waarom ben ik hier, en wat zit hier allemaal achter?!" De verwarring, die ik daardoor kreeg, die identiteitscrisis, maakte dat ik een tijdlang niet meer op straat durfde. Ik denk dat m'n zoektocht toen begon. Andere kinderen leken zich hier niet druk over te maken, maar ik moest de antwoorden weten!

Maar waar begin je op je twaalfde? Ik was niet een soort hippie, die een geestelijke zoektocht begon, maar het glaasje draaien werd de jaren daarop wel mijn geestelijk kompas en ik hoopte daarmee zekerheid en antwoorden te krijgen op m'n vragen.

Agressief en eenzaam

Gokken, drinken, blowen, criminaliteit en achter de meiden aan waren de andere middelen om m'n leegte op te vullen en me een kick te geven in het leven. Ik werd steeds agressiever en gewelddadiger en door mijn gedrag bleven zelfs m'n eigen vrienden uiteindelijk uit m'n buurt, wat de eenzaamheid nog groter maakte. Er was geen vat meer op me te krijgen en ik werd compleet onhandelbaar en geïsoleerd.

Eigenlijk wilde ik alleen maar geliefd zijn en ik zie nu achteraf dat dat de reden was waarom ik zo deed. Maar het maakte, dat ik juist het tegenovergestelde creëerde in m'n leven.

Laat mij dat zien!

Toen ik een jaar of achttien was, gaven getuigenissen van christenen mij aanleiding aan God te vragen of Hij echt bestond. Op een avond zag ik een TV-programma over iemand die totaal veranderd was, nadat hij Jezus had leren kennen. Zijn verhaal wekte mijn interesse, waarop ik vroeg: "God als u bestaat, laat mij dat dan zien".

De volgende dag reed ik met een vriend in Amsterdam, toen de motor van het brommertje afsloeg. Op dat moment vroeg een vrouw achter ons, "Kennen jullie Jezus?" Nog half gefrustreerd over de brommer, gingen we met haar in gesprek. Ik schopte tegen alles wat ze zei aan en probeerde haar te overtreffen met de levenswijsheid van een achttienjarige, die dacht de bovennatuurlijke wereld wel te kennen en een houding had van "kom mij nou niets vertellen!"

De vrouw raakte echter een snaar, vooral toen ze op de vraag waarom ze ons aansprak, antwoordde: "God zei me dat te doen." Zij wist niet dat ik de vorige avond dat programma op tv had gezien. Nooit was ik aangesproken op straat door een christen, nooit had ik een christen in m'n leven ontmoet.

Na het gesprek gooide ik als een hele flinke jongen haar evangelisatiemateriaal, een soort stripboekje, op straat. Het brommertje startte weer alsof er niets aan de hand was geweest en we reden weg.

Ik kon die verdere dag echter niet ontkennen, dat ik me heel opgewekt en blij voelde, twee woorden die niet in mijn woordenboek voorkwam. Ik kon m'n mond niet meer houden over deze Jezus en ik snapte niet dat het m'n vrienden niet kon boeien.

"Stel nou toch dat het waar is!" vroeg ik me af. Ik snapte niets van het evangelie, ik kon de link ook niet leggen tussen Jezus en God, maar iets in mij zei, dat de God van dat kruis de waarheid moest zijn. Ik had me toen niet afgevraagd wat het kruis betekende, het was meer een innerlijke stem die mij er naar toe trok. Nu weet ik dat het de stem van God was. Ik begon - hoe raar het ook klinkt - de God van het kruis aan te roepen. En God bleek dat soort gebeden te beantwoorden.

Na een bepaalde tijd, keek ik weer eens naar zo'n programma over 'bekeerde' mensen. Het was een wat beladen woord voor mij in die tijd en het kijken naar de EO was hoe dan ook niet iets wat een wereldwijze stoere jongen deed! Want wat vond ik mezelf toch wijs… Meer eigenwijs, achteraf gezien, want ik leed aan waanbeelden en grootheidswaan en leefde in een droomwereld. Films als 'the god father' waren m'n inspiratiebron voor het leven en ik was vastbesloten net zo gevreesd en berucht te worden als de mensen in die film.

Maar elke keer als ik dan zo'n programma zag op tv over bekeerde bendeleden, jeugdbendes en ander gespuis, werd ik van binnen geraakt. En schreeuwde ik diep van binnen: "DAT WIL IK OOK!!!" De blijdschap die ze uitstraalden, de liefde van God waar ze het over hadden, man! Wat werd ik hongerig!

In feite was ik namelijk niet zo'n taaie. Ja, wel voor de buitenwereld, maar God keek dwars door die ruwe bolster heen. Hij zag door de dikke muur heen, de eenzame jongen, de pijn, de angst en de schreeuw om hulp. Ik werd geteisterd door angsten en regelmatig kon ik de aanwezigheid voelen van boze geesten en praatte dan met ze, ik schreeuwde dan: "Ga weg hier!" Achtervolgingswaan, bang zijn in het donker en nog veel meer fobieën beheersten m'n leven. Duisternis was iets, waar ik zo aan gewend was, dat ik me niet eens kon voorstellen hoe het was om me blij en vrij te voelen. Iets dat ik in m'n kinderjaren wel kende. Maar dat leek zo ver weg en onbereikbaar. Zou ik me ooit nog zo vrij voelen?

Mensen zeggen soms: "Het is zwak om, als het slecht gaat in je leven, een God aan te roepen!" Ik kan nu vertellen, dat het juist mijn redding is geworden en dat ik er nooit een dag spijt van gehad heb. Ik zei: "God, ik wil dat ook! Die liefde waar mensen over spreken, datgene wat hun leven op deze aarde zo waardevol lijkt te maken!"

Ik bad mee

Op een avond bad ik zo'n gebed mee uit zo'n tv-programma. Terwijl er later een lied gezongen werd kreeg ik simpelweg wat ik vroeg. Zelfs veel meer dan ik ooit verwacht had!

Ik zat namelijk in m'n kamer en het voelde ineens alsof de duisternis en depressies die kilo's zwaar op m'n schouders rusten, van me af werden getild. Ik werd overstroomd met een diepe warmte en liefde. Voor het eerst in m'n leven was ik me bewust van de kleuren om me heen, alles werd helder! Voor die tijd zag alles er grauw uit en was m'n zicht letterlijk bedekt met een grauwe grijze laag. Wat een vreugde! Wat een ervaring uit de roes van satan te worden getrokken.

Herstelproces

Later, na deze ervaring, kwam ik wel weer met beide benen terug op de grond en begon het herstelproces. Maar God liet me even proeven hoe het kon worden als ik me zou 'bekeren', een voorwaarde om dit leven in vrijheid te ontvangen. Bekeren is in feite een simpel woord, dat inhoudt dat je je eigenwijsheid en manier van leven omruilt voor die van God.

God begon de knopen uit m'n denken te halen. Ik ben nu ruim 10 jaar verder en heb geen spijt over de beslissing die ik genomen heb. Herstel kost tijd, maar met Jezus, die naast je loopt, voel je je nooit meer eenzaam en voel je Gods vrede in je hart. Hij veroordeelt niet, maar gaat samen met jou dwars door de moeilijkheden van je leven heen. Als je voor een berg staat is Hij het die je optilt over de berg heen, omdat Hij veel groter en hoger is dan de hoogste berg.

God is goed

De Bijbel noemt Hem de 'Vorst van Vrede', en Jezus nodigt jou ook uit met de woorden: "Kom bij Mij, als je vermoeid bent en gebukt gaat door het leven en Ik zal je rust geven." Dit is een belofte uit de Evangelieën, verslagen in de Bijbel over het leven van Jezus Christus, die beschrijven wie Jezus is en wie Hij voor jou kan zijn.

Ik heb ervaren dat Hij is, wie Hij zegt te zijn en dat Hij ook doet wat Hij zegt; ik kan Hem blindelings vertrouwen. God is goed! Nee, niemand overtuigt mij nog van het tegendeel. Ik kan God niet bewijzen. Maar als je je eerlijk naar Hem tokeert en je leven voor Hem opent, zal je een ontmoeting met Hem krijgen vroeg of laat. En als je dat meemaakt, heb je geen bewijs meer nodig.

Cor Beek, 2002

Cor Beek is een schuilnaam. Terwille van de privacy is de echte naam, die bij de redactie bekend is, niet genoemd.

Naar aanleiding van zijn verhaal kunt u de hoofdpersoon een e-mail sturen.